

"จะมีไหม! สถาบันหนังสือแห่งชาติ "

การสัมภาษณ์ทางสถานีวิทยุ FM 96.5 MHz

รายการห้องรับแขก

วันอาทิตย์ ที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ เวลา ๑๕.๓๐ - ๒๑.๐๐ น.

ผู้ดำเนินรายการ : พิชราภรณ์ ชุมกลิ่น, ธนาทิพย์ ฉัตรภูติ

ผู้ให้สัมภาษณ์ : มกุฏ อรฤดี

พิธีกร : สวัสดีค่ะ

คุณมกุฏ : ครับ สวัสดีครับ

พิธีกร : คุณมกุฏ อรฤดี นะคะ

คุณมกุฏ : ครับ

พิธีกร : ช่วยแนะนำตัวนิดหนึ่งค่ะ ว่าคลุกคลีวงการหนังสือมานานกี่สิบปีค่ะ

คุณมกุฏ : ผมเริ่มรู้สึกว่าจะต้องมีปัญหาเกี่ยวกับหนังสือเมื่ออายุสิบสามครับ คือโรงเรียนที่เรียนอยู่ในต่างจังหวัด ไม่มีห้องสมุด บังเอิญผมเคยเรียนโรงเรียนฝรั่งในชั้นประถม เมื่อมาเรียนโรงเรียนมัธยมของรัฐบาล ไม่มีอะไรก็พยายามถามครู ครูก็บอกว่าไม่มีงบประมาณ สิ่งแรกที่เราทำได้ในขณะนั้น ก็---เรียกเงินกันคนละหนึ่งบาทเดือนละบาท และก็ซื้อหนังสือมา---มาแบ่งกันอ่าน จุดเริ่มต้นนั่นเองทำให้ห้องสมุดเล็กๆ ที่เก็บเงินคนละบาท เดือนละบาทได้สิบกว่าบาท บัดนี้เวลาผ่านล่วงเลยมาประมาณสี่สิบห้าปี สี่สิบห้าปีนะครับ จำคำนี้ไว้ให้ดี ถ้าเราใช้ชีวิตอย่างนี้ เราจะใช้เวลาเท่านี้ บัดนี้เด็กที่นั่นก็ได้อ่านหนังสือในห้องสมุด มีหนังสือประมาณหมื่นเล่ม ก็ได้อ่านตามปกติเหมือนกับเด็กในเมือง

พิธีกร : จังหวัดอะไรคะ

คุณมกุฏ : จังหวัดสงขลาครับ

พิธีกร : จังหวัดสงขลาเลยนะคะ เป็นโชคดีของน้องๆ ที่นั่นที่มีรุ่นพี่ดีๆ แบบคุณมกุฏ เริ่มต้นเอาไว้ นั่นก็หมายความว่าเราต้องใช้เวลาอย่างมาก สี่สิบห้าปี

คุณมกุฏ : สี่สิบห้าปีครับ โรงเรียนอื่นๆ อีกสามถึงสี่หมื่นแห่ง จะมีใครเริ่มให้แบบนี้ไหม ก็ไม่มี เพราะฉะนั้นเป็นหน้าที่ของรัฐบาลโดยตรงที่จะต้องคิด และต้องทำ ถ้าอยากให้เด็กฉลาด เว้นเสียแต่รัฐบาลคิดได้แล้วว่าไม่อยากจะให้คนไทยต่างจังหวัดฉลาด ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

พิธีกร : เขามีปัญหาหากเถียงกันนะคะว่าทุกครั้งที่เราเสียเงินนะคะ คุณมกุฏคะ ก็จะบอกว่านักการเมืองไปกราบขอคะแนนเสียงกัน ไหววอนขอคะแนนเสียงกันมาเพื่อที่จะได้เป็นตัวแทน แล้วก็ถามว่าการศึกษาหรือการให้ความรู้ทางวิชาการลงในพื้นที่มันตอบแทนไป กลับไปบ้างหรือเปล่า เวลาให้คะแนนกลับมา แล้วท้องถิ่นได้ความรู้กลับคืนไปบ้างไหม เอ---กลัวคนในพื้นที่จะฉลาดแล้วไม่เลือกเขาหรือ อะไรอย่างนี้

คุณมกุฏ : เราเคยพยายามทำกับรัฐบาลในสมัยพุทธศักราช ๒๕๔๖ ถึงขนาดเสนอเป็นพระราชกฤษฎีกา แต่สิ่งที่ปรากฏออกมาก็คือ ผมพูดๆ ตลอดเวลาสี่ถึงห้าปีที่ผ่านมา และก็ต้องพูดประโยคเดิมก็คือ เอกชนพยายามเสนอขอให้รัฐบาลทำ เสนอโครงสร้างอย่างละเอียดว่าควรจะมีอะไรบ้าง ไม่จำเป็นต้องบอกก็ได้ว่าเป็นความคิดของเอกชน

เสนอแม้กระทั่งทำให้เป็นความคิดของรัฐบาล และที่รัฐบาลเอาหน้าเอาตาไป แต่สิ่งที่เราอยากได้ก็คือ อยากรู้ให้คนไทยในต่างจังหวัดทั้งหลายรวมทั้งเด็กๆ ที่กำลังจะเกิดมาในอนาคตด้วย คนปัจจุบันนี้ด้วย ได้มีโอกาสที่จะรู้เท่าๆ กันกับคนในกรุงเทพฯ มีโอกาสเท่ากัน ผมบอกว่ารัฐบาลสิ่งที่จัดระบบเอาไว้ แท้จริงแล้วง่ายนิดเดียว รัฐบาลมีสมาร์ทการ์ด เดิมข้อมูลเข้าไปอีกอย่างก็คือ ใครมีบัตรประชาชนไทยเดินเข้าไปในห้องสมุดที่ไหน ยืมได้ ก็แค่นั้นเองก็ไม่เห็นจะยากอะไร และถ้าทำระบบให้ดี คนไทยจะฉลาดขึ้นกว่านี้อีกเยอะ การปกครองก็จะง่ายขึ้น วิธีการคิดในเรื่องต่างๆ ก็จะง่ายขึ้น และถ้ามีระบบหนังสือแห่งชาติ เราก็ไม่ต้องแก้ปัญหาต่างๆ ปลีกย่อย เช่น ปัญหาหนังสือปลอม เห็นไหมครับ เคยได้ข่าวไหมครับ

พีธีกร : โอ้โฮ---เต็มหน้าเลยคะ เรื่องนี้ไม่ค่อยได้เห็น จะเห็นว่าพิมพ์หนังสือปลอม สูญเสียรายได้เยอะ
คุณมกุฏ : อันที่จริงเราก็คิดให้เสร็จเรียบร้อยว่า วิธีการแก้ปัญหาหนังสือปลอม รัฐบาลแทบจะไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้องมานั่งแก้ปัญหาตามหลังกันยาวเหยียด เพราะผมศึกษาปัญหาเรื่องนี้มาตั้งแต่ผมอายุสิบสามนั้นแหละ ว่าทำไมไม่มีหนังสือ ทำไมมีหนังสือปลอม ทำไมหนังสือราคาแพง หนังสืออะไรต่างๆ ในที่สุดก็ได้ข้อสรุปนะ ครับว่า วิธีการแก้ปัญหาหนังสือปลอม มีอย่างเดียว รัฐบาลต้องเข้าไปร่วมมือด้วย ก็คือทำหนังสือแบบเรียนให้เป็นราคาที่ขาดทุนเสีย ก็แทนที่จะคำนวณว่าเวลาขายเอากำไรเท่าไรเท่าไรนั่นเท่านี้ ก็ตั้งราคาขายให้ขาดทุน แทนที่จะขายสัก ร้อยบาท รัฐบาลก็ไปช่วยอุดหนุนตั้งราคาหนังสือสักห้าสิบบาท ผมขอถามสักคำ มีพ่อค้าคนไหนจะปลอมของที่ขายแล้วขาดทุน ในต่างประเทศบางประเทศนั้น หนังสือแบบเรียนเขาไม่ให้เด็กซื้อนะครับ

พีธีกร : รัฐบาลเขาจัดให้สวัสดิการสังคม

คุณมกุฏ : จัดให้ขี้มนะครับ หรือให้เช่า เพราะฉะนั้นสิ่งต่างๆ เหล่านี้มันมีปัญหา เรื่องหนังสือมีปัญหาแปลร้อยอย่าง ถ้าเกิดไม่มีใครมานั่งรับผิดชอบตรงกลาง และพยายามที่จะแก้ไขปัญหาต่างๆ ทีละจุด แต่เดิมผมคิดว่าเราคงใช้เวลาสักร้อยปี เราถึงจะทันประเทศเพื่อนบ้านอย่างมาเลเซีย สิงคโปร์ แต่ขณะนี้ที่ผมเฝ้าดูมาตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๔๖ เป็นต้นมาถึงบัดนี้ เราใช้เวลาอีกสี่ปีก็คงตามเขาไม่ทัน

พีธีกร : คุณมกุฏมองว่าเกิดปัญหาจากอะไรคะ ที่สถาบันหนังสือแห่งชาติ ความคิดเรื่องการจัดระบบห้องสมุดทั่วประเทศหรือหนังสือเพื่อเด็กฟรี ไม่เป็นจริงสักที เกิดจากอะไร

คุณมกุฏ : คือรัฐบาลทุกยุคที่ผ่านมานั้นนะ คิดปัญหาเฉพาะหน้ามากเกินไป คือคิดว่าจะทำอย่างไรเช่น---ในกรณีนี้เราพยายามเสนอกฤษฎีกาเข้าไป สิ่งที่อยู่มาคืออะไร คือห้องสมุดหนึ่งแห่งในห้างสรรพสินค้า

พีธีกร : เอ้อ---อันนี้เห็นอยู่นะคะ

คุณมกุฏ : เมื่อเกิดห้องสมุดหนึ่งแห่ง และมันก็เกิดขึ้นแล้ว ใช้งบประมาณปีหนึ่งประมาณสองร้อยถึงสามร้อยล้านบาท เงินสองร้อยถึงสามร้อยล้านบาท จัดระบบให้ประเทศได้เลย

พีธีกร : อ้อ---

คุณมกุฏ : ถามว่าเหตุเพราะทำไม ก็คือก็รู้กันอยู่ เหตุเพราะว่าในขณะที่นั้นต้องการสร้างห้องสมุดหนึ่งแห่งนี้ในห้างสรรพสินค้าเพื่อหาเสียง นั่นก็เป็นปัญหาใหญ่ พอนึกแค่เรื่องหาเสียงก็จะไม่ไปถึงประชาชนหรอกครับ ก็เป็นฉากก่อน ทำเป็นฉากเสียก่อน

พีธีกร : ก็เอาอะไรที่สามารถประชาสัมพันธ์ก่อน บวมแล้วละ บวมมาแล้วละ อะไรที่ทำให้สามารถให้นักข่าวหรือเยาวชนเข้าถึงตรงนี้ได้ แต่อีกเจ็ดสิบห้าจังหวัดที่อยู่ข้างนอกจะได้อะไรหรือเปล่า ไม่รู้ ถ้าคำนวณปีละสองร้อยล้านบาท ได้ทั่วถึงไหมคะ

คุณมกุฏ : คือผมพยายามอธิบายอย่างนี้นะครับว่า ถ้าเอาเงินแค่ค่าเช่า นะครับ ค่าเช่าในห้างสรรพสินค้าสองเดือน เราจะตั้งโรงเรียนสอนวิชาหนังสือได้ทันที ถ้าเอาค่าเช่าทั้งหมดและงบประมาณทั้งหมด ที่เขาใช้จ่าย

สำหรับห้องสมุดหนึ่งแห่งในห้างสรรพสินค้าหนึ่งปี เราจะจัดการระบบให้คนอ่านหนังสือในประเทศไทยได้ทั่วประเทศเลย

พีธีกร : อ้อ---ก่อนถึงตรงนั้นขอขออนุญาตนิดนึงว่า เมื่อกี้ที่บอกว่าจะตั้งโรงเรียนสอนวิชาหนังสือให้ได้ อยากให้ขยายความให้ฟังสักนิดหนึ่งว่า โรงเรียนสอนวิชาหนังสือนั่นคืออะไร และเพราะอะไร ทำไมถึงควรจะต้องมีคุณมกุฏ : คือขณะนี้ผมได้ประกาศแล้วว่า สำนักพิมพ์เล็กๆ เล็กที่สุดในโลกในประเทศไทย ชื่อสำนักพิมพ์ผีเสื้อ จะตั้งโรงเรียนวิชาหนังสือขึ้นในอีกสองปีข้างหน้า เพื่อสอนคนที่จะมาทำงานเกี่ยวกับวงการหนังสือ เหตุเพราะว่าวิชาชีพอื่นเรามีวิชาสอนในมหาวิทยาลัย วิชาปูฟ้าปูดินอนเขาก็สอนกัน

พีธีกร : (หัวเราะ) อะ การโรงแรมใช่ไหมคะ

คุณมกุฏ : ทุกคนมีมหาวิทยาลัยสอนหมด วิชาบรรณารักษะก็สอน วิชานิเทศศาสตร์ก็สอนทำนิตยสาร ทำสื่อต่างๆ แต่วิชาทำหนังสือที่เราเรียกว่า Book นี่นะครับ ไม่มีใครสอนนะครับ ทั้งๆ ที่เป็นสิ่งซึ่งจะอยู่ก็ร้อยปี พันปี ข้างหน้าก็อยู่ได้ แต่ไม่มีใครสอนเลย ฉะนั้นเราก็มีนักทำหนังสือลองผิดลองถูกหมด มีอะไรอีกหลายอย่างที่ที่เราเห็นเป็นรายละเอียดปลีกย่อย ที่ยังบกพร่องผิดพลาดอยู่นะครับ เพราะฉะนั้น อันที่จริงสิ่งเหล่านี้อยู่ในโครงสร้างสถาบันหนังสือแห่งชาติ ผมเขียนไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ครบถ้วนทั้งหมด ถ้าเพื่อสนใจเข้าไปดูในเว็บไซต์ www.bflybook.com ก็ได้

พีธีกร : เว็บไซต์ bflybook.com

คุณมกุฏ : เว็บไซต์ bflybook.com -b-f-l-y-book

พีธีกร : ย่อมาจาก butterfly หรือคะ

คุณมกุฏ : ครับ www.bflybook.com ในภาคบทความ ว่าด้วยสิ่งต่างๆ ที่ผ่านมา ตั้งแต่สมัยปีที่เราร่วมกันทำงานร่วมกับรัฐบาล คือเราเปิดสำนักพิมพ์ไปประมาณสองปี เพื่อจะทำเรื่องโครงสร้างสถาบันหนังสือแห่งชาติให้รัฐบาล แต่สิ่งที่รัฐบาลตอบแทนให้ประชาชนก็คือห้องสมุดหนึ่งแห่งในกรุงเทพมหานคร อย่างที่ว่า

พีธีกร : คุณมกุฏคะ ถ้าเราลองหาเหตุผลนะว่าเพราะอะไร ลองพยายามคิดเอาเองคุณนะว่าใช่หรือเปล่า เขาอาจจะมองว่าการที่ระบบเหมือนคีย์การ์ด มาสเตอร์การ์ดที่เป็นแบบอัจฉริยะไปไหนก็รู้ได้ ในมหาวิทยาลัยเขาก็มีห้องสมุดแบบนั้นอยู่แล้ว เขาก็เลยคิดว่าเขาไม่จำเป็นจะต้องลงมือทำอีก เพราะว่ามันก็ศึกษาหลายๆ สถาบันก็สามารถเยี่ยมชมข้ามมหาวิทยาลัยได้ แบบนั้นหรือเปล่า

คุณมกุฏ : ประชาชนกับนักศึกษา

พีธีกร : มีสัดส่วนต่างกัน

คุณมกุฏ : มีจำนวนต่างกันเท่าไร ประชาชนกลัวพอที่จะเดินเท้าเปล่าเข้าไปในมหาวิทยาลัยไหม กลัวพอที่จะขอยืมหนังสือจากห้องสมุดมหาวิทยาลัยไหม หรือแม้แต่ประชาชนบางคนอาจจะกลัวนะครับ ลุงมี ลุงมาอาจจะกลัว แต่ถ้าวางจากบ้านลุงไปมหาวิทยาลัยเป็นเงินเท่าไรล่ะครับ คือมีเรื่องละเอียดอ่อน เรื่องรายละเอียดมากมายเหลือเกินเกินกว่าที่จะอธิบายภายในเวลาสิบห้านาที ผมคิดว่าอธิบายไม่หมดในเรื่องนี้ แต่เราสรุปกันย่อๆ อย่างนี้ การที่เราพูดถึงเรื่องให้ประชาชนยืมหนังสือหรืออ่านหนังสือ เป็นข้อละเอียดปลีกย่อยอย่างหนึ่งในหลายๆ อย่างของระบบนี้นะครับ ในประเทศที่เขาเจริญแล้ว อย่างลิ้มว่าเขาเจริญเรื่องการอ่านหนังสือมาเป็นร้อยๆ ปีแล้ว แต่วัฒนธรรมเรื่องการอ่านหนังสือของไทยยังเพิ่งเริ่ม หรือแทบจะไม่เริ่มด้วยซ้ำในบางท้องที่ เพราะฉะนั้นเวลาเราคิดอะไรต่างๆ คิดดูว่าสภาพความเป็นอยู่ของเขาเป็นยังไง สังคมเขาเป็นอย่างไร เขาพร้อมจะใช้ระบบไหน ผมเดินทางมาในช่วงประมาณสองปีที่ผ่านมานี้ เดินทางไปในหลายจังหวัดนะครับ พยายามจะแวะไปดู อด. ใช้เงินสร้างสำนักงานกันขึ้นมาด้วยเงินจำนวนมาก และก็มีทุกตำบล สวยงาม ใหญ่โต หรูหรา แต่แทบจะไม่มีสักแห่งเลยที่จะพยายาม

เน้นสถานที่เรียนรู้สำหรับประชาชน ไม่มีห้องสมุดที่จะเป็นหัวใจของการเรียนรู้ อาจจะมีคอมพิวเตอร์ตั้งอยู่ คอมพิวเตอร์เหล่านั้นเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต เขามาทำอะไรกัน เขามาเล่นอะไรกัน สำหรับใคร

พีธีกร : คุณผู้ฟังเองมี sms มาที่ ๔๒๒๑๖๕ ถ้าลองปรับโทนได้ไหม ถ้าเสนอตั้งสถาบันหนังสือแห่งชาติคุณ ยากมันเย็นเหลือเกิน ไม่เหมือนกับห่วยออนไลน์ ดังเร็วใช่ไหม หรือว่าผู้เกมส์แห่งชาติ รู้สึกว่าร้านเกมส์เกิดขึ้น เป็นดอกเห็ดง่ายมากเลย แต่ว่าห้องสมุดกับสถาบันหนังสือ พอจะมีอะไรที่ปรับและพอจะเกิดขึ้นจริงได้บ้างไหมคะ ทำให้มันเป็นจริงถ้ารู้สึกว่าคุณอยาก

คุณมกุฏ : ที่จริงไม่มีอะไรยากหรอกครับ แขนงเดิมง่ายที่สุด เพียงแต่ต้องถามสองประโยค คือ หนึ่งใครได้ ประโยชน์ สองใครเสียประโยชน์

พีธีกร : มีหนังสือให้อ่านได้ง่าย เด็กนักเรียนก็ได้ประโยชน์ พ่อแม่ก็ได้ประโยชน์ ลูกหลานฉลาดขึ้น ทำงานมีอาชีพ รายได้ดีขึ้น

คุณมกุฏ : แล้วใครเสียประโยชน์

พีธีกร : คนเสียประโยชน์ คุณจะไม่มีเลยนะคะ

คุณมกุฏ : นั่นสิครับ ดูไปที่แทบจะไม่มีเลย แต่ดูเหมือนการคิดระยะยาวของคนสองกลุ่มไม่เหมือนกันนะครับ การคิดระยะยาวของพวกเขารบราดคนทำหนังสือทั้งหลายหรือกลุ่มหนึ่ง คนทำหนังสือก็แบ่งออกเป็นหลายๆ กลุ่ม เหมือนกัน กลุ่มหนึ่งมีความเห็นว่าคนไทยฉลาดขึ้น เขาก็เจริญงอกงาม เขาก็ทำมาหากินได้ดีขึ้น เขามีสตางค์มากขึ้น เขามีการศึกษามากขึ้น เขาซื้อหนังสืออ่านมากขึ้น อีกพวกหนึ่งก็เกรงว่าคนไทยฉลาดขึ้น เขาก็มีสติปัญญาที่จะเลือกหนังสือ เพราะฉะนั้นเขาก็ต้องเลือกหนังสือที่ดี การทำหนังสือแบบสุกเอาเผากินก็จะทำไม่ได้อีกต่อไปหรือเปล่า คิดกันอย่างละเอียดอ่อน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักการเมือง นักการเมืองเขาก็คิดไประยะยาวเหมือนกันว่า เมื่อว่าถ้าคนไทยฉลาด เขายังจะต้องอ่านสื่อ อ่านบทความอะไรต่างๆ ที่ทำให้สติปัญญาเขาองงามขึ้น เพราะฉะนั้นการจะหลอกทำอะไรต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องการเมือง มันคงจะยากไปหรือเปล่าในอนาคต เพราะฉะนั้นก็ตัดตอนอย่าให้เขาฉลาดเลยดีไหม อย่างนั้นหรือเปล่า ผมไม่ทราบ

พีธีกร : เอ๊ะ...เดี๋ยวจะคะ ถ้าอย่างนั้น ตามที่ฟังคุณมกุฏพูด ปัญหาไม่ได้มีแค่รัฐบาลไม่จริงจังที่จะส่งเสริมเท่านั้น แม้แต่คนที่อยู่ในส่วนของสำนักพิมพ์ด้วยกันเอง ธุรกิจเดียวกัน แต่ก็ยังมีบางส่วนที่ไม่จริงจังต่อการจะส่งเสริมด้านนี้เหมือนกัน

คุณมกุฏ : ก็ต้องถามกัน ผมไม่อาจบอกได้ทั้งหมด เพราะผมก็ทำสำนักพิมพ์เหมือนกัน

พีธีกร : แล้วอย่างนี้คุณมกุฏ ได้ลองซาวด์เสียงของสำนักพิมพ์อื่นๆ หรือตรวจสอบว่าเขาสนับสนุนไหมคะ กับแนวคิดเรื่องสถาบันหนังสือแห่งชาติ

คุณมกุฏ : น่าเสียดายจังเลยที่ไม่ได้รับรู้เรื่องนี้กันมาตั้งแต่ต้น คือ เรื่องนี้เราเสนอรัฐบาลมาตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ แล้วปีพุทธศักราช ๒๕๔๖ เรามีการประชุมกันหลายครั้ง รัฐบาลรับเรื่องนี้เข้าไปเป็นงานของรัฐบาลเลข เสนอกฤษฎีกา และในระหว่างก่อนที่จะเสนอกฤษฎีกานั้น ก็มีการประชุมใหญ่ ประชุมย่อย ประชุมย่อย สัมมนา ในจังหวัดต่างๆ ผมเดินทางทั่วประเทศนะครับ แล้วสัมมนาพร้อมกับคนทั้งหลายในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคอีสาน ภาคตะวันออก ภาคกลาง และในมหาวิทยาลัยต่างๆ เพื่อจะถามความคิดเห็น เราเชิญสำนักพิมพ์ คนที่เกี่ยวข้อง วิชาชีพนี้ ทุกแขนงร่วมประชุมกัน เราก็ได้เห็นว่ามีบางคน บางกลุ่ม ชัดแย้ง ไม่เห็นด้วยที่จะให้ตั้งสถาบัน แม้แต่สมาคมห้องสมุดฯ ในสมัยนั้นก็ชัดเจน ไม่เห็นด้วยที่จะให้มีหน่วยงานกลางมาดูแลห้องสมุดทั่วประเทศ แต่เห็นว่าควรยังจะใช้ระบบเดิม คือต่างคนต่างซื้อหนังสือเอง ถ้าเมื่อเราไปคิดถึงเรื่องการใช้จ่ายเงินอย่างเดียว มันก็จะทำให้เกิดการขัดแย้งขึ้นมา เหตุเพราะอะไร ถ้าเมื่อเราใช้ระบบศูนย์กลางเหมือนกับสิงคโปร์ เวลาห้องสมุดไหนต้องการหนังสือเขาไม่ซื้อเองนะ เขาไม่ซื้อเอง เขาแจ้งไปยังศูนย์กลางเพื่อจะบอกว่าต้องการหนังสือเล่มนี้ละ และห้องสมุด

ต่างๆ ทั่วประเทศก็จะแจ่มมายังศูนย์กลางเพื่อแจ้งว่าเราต้องการหนังสือเล่มนี้ แล้วศูนย์กลางก็เป็นคนรวบรวมแล้วก็ซื้อ อย่างนี้ถามว่าวิธีแบบนี้จะเกิดอะไรขึ้น เมื่อศูนย์กลางได้จำนวนมากพอก็จะต่อรองกับสำนักพิมพ์เพื่อจะได้ราคา ลดเปอร์เซ็นต์

พิธีกร : ซื้อมากก็ถูกลงไป

คุณมกุฏ : ราคาถูก อย่างประเทศไทย ประเทศใหญ่ สมมุติว่าซื้อหนังสือสำหรับเด็กนับหมื่นๆ เล่ม แทนที่จะซื้อต่างคนต่างซื้อ สั่งพิมพ์เลย สั่งพิมพ์ยิ่งถูกลง คราวละเป็นหมื่นๆ เล่มอย่างนี้

พิธีกร : ใช่ๆ

คุณมกุฏ : เพราะฉะนั้นต้นทุนต่อหน่วยที่จะซื้อสำหรับหนังสือหนึ่งเล่มที่จะส่งไปยังโรงเรียนต่างๆ ในการซื้อเองกับการจัดระบบมันต่างกันเยอะ ต่างกันประมาณครึ่ง ถามว่าบางคนอาจจะรู้สึกว่าคุณเสียประโยชน์ไป จากการที่จะได้เปอร์เซ็นต์ในการซื้อหนังสือซึ่งเป็นอยู่ตลอดมา ขณะนี้ก็เป็นอยู่

พิธีกร : ก็มันเป็นเล็กก่อนใหญ่เลยนะ คงจะอดกินเลขนะงานนี้

คุณมกุฏ : อย่างเช่นเรามีปัญหาขณะนี้ว่าอบต.ไปทำหนังสือแล้วก็พิมพ์รูปตัวเองเข้าไป นี่เป็นฆาตกรรมที่โหดร้ายที่สุด

พิธีกร : ตอนนี้อยู่หน่วยงาน ทุกองค์กร ทุกภาคส่วนแหละคะที่ผลิตหนังสือ วารสาร จุลสาร เอกสาร นิตยสาร ก็ต่างคนต่างทำ

คุณมกุฏ : มันจะกลายเป็นขยะทั้งหมด เด็กก็ไม่อยากอ่าน เพราะเปิดมาเห็นรูปน่าเกลียดมาก เขาไม่อยากอ่าน

พิธีกร : ปัญหาตรงนี้เรื่องใหญ่มากนะ

คุณมกุฏ : เรื่องใหญ่ครับ

พิธีกร : ทางออกจะมีไหม ความฝันที่จะได้มีสถาบันหนังสือแห่งชาติ สามารถซื้อหนังสือราคาถูกๆ ได้เรียน

? หนังสือฟรี ? หนังสือฟรีจริง เป็นไปได้หรือเปล่าชาตินี้

พิธีกร : คุณมกุฏ อยู่ในแวดวงหนังสือมาสิบห้าปี เรียกว่าพอรู้ความเป็นนักเรียนมัธยม ก็เคลื่อนไหวเรื่องหนังสือมาโดยตลอด ปัจจุบันดำรงตำแหน่งบรรณาธิการสำนักพิมพ์ผีเสื้อนะคะ

พิธีกร : คิดกันคิดว่า เชื่อว่าหลายท่านที่เป็นนักอ่านต้องรู้จักแน่นอน บ้านดิฉันเองก็มีหนังสือผีเสื้อ แหม---ไม่ครบทุกปกหรอกนะ แต่ก็ไม่อยากจะขุย ไม่ครบทุกปกแต่ก็เยอะอยู่เหมือนกัน แต่ว่าจะไปหาต่อให้ครบทุกปก

ความฝันที่เราอยากจะได้สถาบันหนังสือแห่งชาติ ที่คุณมกุฏพูดให้กำลังใจมาหลายล้านปีก็ไม่ทัน คุณผู้ฟังให้ความเห็นมาบอกอย่างนี้ มีอะไรที่พอจะเป็นไปได้ ที่ไม่เต็มร้อยก็ได้ สักหน่อยก็ยังดี

คุณมกุฏ : เดียว จะเล่าให้ฟังนะครับว่า คนที่ทำให้ผมต้องมายุ่งเกี่ยวกับรัฐบาล ในเรื่องนี้เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๔๖ ก็คือ นายแพทย์สุรพงษ์ สืบวงศ์ลี เป็นคนที่ทำให้เกิดโครงการนี้สำหรับรัฐบาล ในการหาเสียงครั้งสุดท้ายก่อนเลือกตั้งคราวที่แล้ว มีประกาศในหนังสือพิมพ์ต่างๆ มีโฆษณา มีคัดเอาท์ต่างๆ บอกว่าถ้าเมื่อได้เป็นรัฐบาลก็จะตั้งสถาบันหนังสือแห่งชาติ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเป็นคำมั่นสัญญาของรัฐบาลหรือเปล่า ศาลปกครองจะรับไหม ถ้าเมื่อไปฟ้องศาลปกครองว่าตอนที่คุณโฆษณาสินค้านั้นนะ คุณโฆษณาว่าจะมีสิ่งต่างๆ เหล่านี้นะ เมื่อคุณขายสินค้านั้นปรากฏว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้คิดมา

พิธีกร : ไม่ได้เป็นไปตามนั้น

คุณมกุฏ : จะฟ้องศาลปกครองได้ไหม ให้รัฐบาลทำตาม โดยที่มีเงื่อนไขว่า การปฏิบัติงานในนามโครงการสถาบันหนังสือแห่งชาติ จะต้องมีการละเอียดอะไรบ้าง ถ้าอย่างนั้นก็ยิ่งพอจะมีความหวังได้ แต่เรายังนึกไม่ออกอยู่เหมือนกันนะครับ ว่ารัฐบาลนี้จะอยู่ไปอีกนานเท่าไร นานพอที่จะตั้งสถาบันนี้ได้ไหม นั่นถ้าเผื่อว่าจะหวังจากรัฐบาล ถ้าไม่หวังจากรัฐบาลนี้ ก็ต้องหวังจากรัฐบาลหน้าละครับ ต้องให้ประชาชนไทยทั้งหลาย โดยเฉพาะผู้ที่

เกี่ยวข้องกับเรื่องวงการศึกษา นะ ทำความเข้าใจกันสักหน่อยว่า เราต้องไม่คิดสำหรับตัวเองให้มาก แต่ถ้าเราคิด สำหรับตัวเองมาก ระบบนี้มันจะเกิดขึ้นไม่ได้ อย่างเช่นครูบาอาจารย์มีสิทธิ์ในการสั่งซื้อหนังสือ ยังคิดถึงส่วนลด เบอร์เซนต์ ค่าตอบแทน รวมถึงคิดถึงค่าเลี้ยงดูปู่สื่อของสำนักพิมพ์ที่มุ่งเข้าไปหาตัวเองอยู่ เราก็ไม่อาจจัดระบบนี้ ได้ เพราะครูพวกนั้นเองก็ยอมปฏิเสธการซื้อหนังสือรวมศูนย์ คำว่ารวมศูนย์ก็ล้วนกันมาก กลัวว่าจะเอามารวมอยู่ใน ที่เดียวกัน แล้วคนที่ดูแลเรื่องรวมศูนย์เองนั่นแหละ

พีธีกร : ก็น่ากลัว

คุณมกุฏ : ก็น่ากลัว แต่เราได้คิดระบบแก้ไขกันไปแล้วในโครงสร้าง วิธีการก็คือ การซื้อหนังสือรวมศูนย์ สมมุติว่า โรงเรียนสี่หมื่นแห่งสั่งหนังสือเรื่องไก่กินไข่มาสี่หมื่นเล่ม ศูนย์กลางก็จะมีหน้าที่ไปหาหนังสือทั้งสี่หมื่นเล่มมา ใน ราคาซึ่งจะต้องเปิดเผยต่อสาธารณะ โดยออนไลน์ โดยวิธีอะไรก็ตาม ตอนนี้เรามีออนไลน์ ต่อจากนี้ไปโรงเรียนทุก แห่งไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนเล็ก โรงเรียนน้อย ก็จะออนไลน์ถึงกัน มีหนังสืออะไรบ้าง จำนวนหนาหน้ากระดาษ เท่าไหร่ ขนาดของหนังสือเท่าไร ราคาเท่าไร ได้มาอย่างไร จากไหน และตอนนี้มีอยู่ที่ไหนอย่างไร---ทำได้--- ถ้าคิดจะทำ

พีธีกร : พอพูดถึงตรงนี้ปุ๊บ มีคุณผู้ฟังถามเข้ามาว่า เราทำเป็นห้องสมุดหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ง่ายกว่าไหม แล้วมัน พอที่จะช่วยได้ไหม

คุณมกุฏ : จะทำยังไงละครับ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์นี่ละครับ เขาจะอ่านอย่างไร แม้แต่ในอเมริกา ในสิงคโปร์ ในประเทศที่เจริญแล้วทั้งหลายเขาไม่ฟังหวังหรอกว่า ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์จะช่วยให้คนได้เรียนรู้ต่างๆ มันช่วย ไม่ได้ เพราะเราไม่ได้อยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง มันช่วยไม่ได้ หนังสือพื้นฐานเป็นสิ่งที่จำเป็น ที่สุดสำหรับประเทศที่กำลังพัฒนา ถ้าเกิดรัฐบาลไม่นึกถึงเรื่องนี้เสียแล้ว ไปนึกถึงเรื่องอิเล็กทรอนิกส์ เรื่องอิเล็กทรอนิกส์ เป็นเรื่องสำหรับใคร คนที่มีสตางค์จะซื้อคอมพิวเตอร์ได้ ชาวบ้านที่ทำอะไรไดนามาเขามีปัญญาจะซื้อคอมพิวเตอร์ ไหม หรือถ้าจะซื้อ เขาใช้เป็นไหม แล้วเรามีช่องทางจะไปสอนเขาหรือเปล่า

พีธีกร : ตอนนี้มีคอมพิวเตอร์ในทุกโรงเรียนใช่ไหมคะ มีช่วงหนึ่งที่รัฐบาลมีนโยบายที่จะกระตุ้นทุกโรงเรียนต้องมี คอมพิวเตอร์ เด็กทุกคนต้องได้เรียนรู้ เด็กก็มีปริมาณสัดส่วนน้อยเมื่อเทียบกับประชากรหกสิบล้านคน ผู้ที่ เข้าถึงคอมพิวเตอร์จริงๆ ก็มีไม่เยอะ แต่หนังสือถ้าเทียบสัดส่วนแล้ว คนเราก็ยังเข้าถึงหนังสือ ไม่เยอะอีกเหมือนกัน นะคะ

คุณมกุฏ : มันยิ่งไปกันใหญ่ เราสูญเสียอะไรไปอีกหลายอย่าง ผมก็สอนหนังสืออยู่ในขณะนี้ สิ่งที่เราพบก็คือ ลายมือเด็กอ่านไม่ออก เพราะเด็กเริ่มใช้คอมพิวเตอร์มากขึ้น เก่งขึ้น

พีธีกร : พิมพ์รายงานตลอดเวลา

คุณมกุฏ : เรื่องการทำรายงานเขาใช้วิธีลอก

พีธีกร : ก้อปปี้อ่า

คุณมกุฏ : เพราะฉะนั้นสมองของเด็กก็จะลีบลง ในอนาคตเราก็จะมีเด็กไทยที่ไม่เก่งอะไรสักอย่าง

พีธีกร : สมองซีกซ้ายลีบ สมองซีกขวาฝ่อ มือขวาโศกคลิกเก่งอย่างเดียว นี่แหละมนุษย์พันธุ์ใหม่เลย

คุณมกุฏ : แขนก้โตนะครับ

พีธีกร : แล้วถ้าคุณมกุฏ จะแนะนำผู้ฟังอย่างคิดจันว่ามีส่วนร่วมอะไรได้บ้าง ตอนนี้เราก็มีการบริจาคหนังสือ การบริจาคสร้างห้องสมุด การบริจาคทำโครงการต่างๆ ออกไปสัญจรทั่วประเทศนะ มันก็ยังไม่พอนะ เพราะว่า ติดตามข่าวมาสามสิบปีแล้ว ก็ยังไม่เป็น หนังสือเดี๋ยวก๊ขาด เดียวก้สูญหายใช่ไหมคะ

คุณมกุฏ : ผมเคยคำนวณเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๔๔ พยายามศึกษาคำนวณว่า ถ้ารัฐบาลใช้งบประมาณระดับ ประถมศึกษา สองร้อยล้านประมาณหนึ่งปีสำหรับประถม แล้วก้ตั้งเป้าหมายว่าให้เด็กไทยอ่านหนังสือปีละสิบเล่ม

พีธีกร : ตอนนี้ประมาณห้าบรรทัดเองไม่ใช่หรือคะ

คุณมกุฏ : ถ้าต้องประมาณเท่านั้นเราต้องใช้เวลาประมาณหนึ่งร้อยปี นี่ไม่ใช่พูดเล่นนะครับ ศึกษาด้วยตัวเลขเลย เพราะอะไร หนังสือมีอายุของมัน เมื่อใช้ไปห้าปีสิบปีหนังสือชำรุด ต้องทิ้ง เพราะฉะนั้นจะต้องซื้อหนังสือเข้ามาใหม่ แล้วงบประมาณเท่านั้นมันจัดไม่ได้ ก็มีวิธีการอยู่เหมือนกัน มีคนพยายามแก้ไขปัญหาเหล่านี้ด้วยการบริจาคหนังสือ ผมถามว่าหนังสือที่คุณบริจาคเป็นหนังสือที่คุณไม่ต้องการแล้วใช่ไหม ถ้าเช่นนั้นคุณกำลังส่งหนังสือมือสองไปให้เด็กใช่ไหม อย่าลืมนะครับ ต้องศึกษาไปอีกนิดหนึ่งว่า หนังสือที่ใช้แล้วนานๆ ทำให้เกิดฝุ่นกระดาษขึ้น การที่คุณส่งหนังสือมือสองไปให้เด็ก คือการที่คุณส่งไวรัสไปให้เด็กพร้อมๆ กันด้วย ส่งสารกระตุ้นภูมิแพ้ที่อยู่ในฝุ่นกระดาษไปให้เด็กด้วย แล้วนึกถึงเรื่องนี้หรือเปล่า แต่ถ้าเพื่อเราจัดส่งหนังสือใหม่เอี่ยมไปบริจาคให้ได้ ก็จะต้องมีคนดำเนินการ อย่างน้อยที่สุดเฉพาะโรงเรียนประถมศึกษาเรามีอยู่ประมาณสี่หมื่นแห่ง ถามว่าเราจะจัดกองคาราวานสำหรับสี่หมื่นโรงเรียนได้ไหม และถ้าเพื่อบริจาคเสร็จแล้ว ปีหน้าก็ต้องบริจาคอีกใช่ไหม เพราะฉะนั้นระบบบริจาคดูเหมือนว่าจะดีนะครับ แต่เป็นการแก้ปัญหาชั่วคราวช่วยยาม

พีธีกร : พูดถึงเรื่องการบริจาคหนังสือ มีเรื่องหนึ่งค้างคาใจฉันมาก ต้องบอกอย่างนี้ เคยเปิดรับบริจาคหนังสือเพื่อเอาไปให้เด็กๆ ต่างจังหวัดห่างไกล ปรากฏว่าอันที่หนึ่งนอกจากไวรัสแต่อย่างที่คุณมกุฏพูด นั่นก็คือกระดาษ ยังมีไวรัสเทียมอีก คือประเภทว่าคุณภาพหนังสือเนื้อหาไม่เหมาะแก่เด็กแต่ให้มา จนทำให้รู้สึกได้ว่า ถึงแม้จะบอกว่าเป็นการบริจาค แต่สำนึกของคนเรา รู้ว่าจะเอาหนังสือไปให้เด็ก น่าจะมีการคัดเลือกเนื้อหาสักหน่อยไหม

คุณมกุฏ : ผมไม่ค่อยเห็นด้วยนักในระบบบริจาคหนังสือ ผมเคยอยู่ต่างจังหวัด แล้วผมก็ได้คลุกคลีสนิทสนมกับเด็กต่างจังหวัดตลอดเวลาเกือบตลอดชีวิต เคยคิดบ้างหรือเปล่าว่า เรากำลังทำให้เด็กต่างจังหวัดเป็นเด็กรับบริจาค เวลาเกิดวาทภัย อุทกภัย ภัยต่างๆ เราก็ส่งเสื้อผ้าไปบริจาค ก็ล้วนแล้วแต่เป็นเสื้อผ้าที่ไม่ใช่แล้ว ไม่ต้องการแล้ว รองเท้าก็เป็นรองเท้าปุปะแล้ว เสื้อก็ขาดแล้วบ้าง กางเกงก็ใส่ไม่ได้แล้วบ้าง นั่นแหละ เครื่องแต่งกาย เอาละอาหารที่บริจาคก็บริจาคอาหารกระป๋องที่ไม่รู้ว่าหมดอายุหรือยัง พอมาถึงเรื่องสมอง เรื่องวิชาความรู้ก็ได้รับบริจาคหนังสือซึ่งเขาไม่ใช่แล้ว เพราะฉะนั้น ชีวิตนี้ทั้งชีวิตเขาจะอยู่กับสิ่งบริจาคหรือ มันน่าเศร้านะ

พีธีกร : โต้ขึ้นมาท่ามกลางของมือสองทั้งนั้น

คุณมกุฏ : ของบริจาคทั้งนั้นนะครับ ทั้งๆ ที่เขาเป็นคนชั้นหนึ่งนะครับ

พีธีกร : เขาก็เสียภาษีเหมือนกับเรา ผลิตอาหารให้เรา

คุณมกุฏ : ใช่ครับ คนชั้นหนึ่ง เพียงแต่เขาไม่ได้อยู่ในกรุงเทพมหานครเหมือนเรา เราจะทำอย่างไร จัดระบบอย่างไรให้เขาไม่เป็นมนุษย์รับบริจาคได้ไหม เราคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาว่า ในด้านการศึกษา ถ้าเพื่อเราคิด เมื่อใดก็ตามที่เราจัดระบบการศึกษาให้เด็กได้ดี เขาจะได้ไม่ต้องกลายเป็นเด็กบริจาคอีกต่อไป เขาจะได้อ่านหนังสือใหม่ เหมือนกับเด็กในกรุงเทพมหานคร

พีธีกร : อะ ตอนนี้ก็มีบางโครงการ บางสำนักพิมพ์ให้คุณผู้ฟังโอนเงินไป แล้วเขาจัดส่งหนังสือใหม่ไปให้ อย่างนี้พอที่ จะแก้ไขปัญหานเฉพาะหน้าได้ไหมคะ

คุณมกุฏ : มันเกิดอย่างนี้นะครับ ถ้าสำนักพิมพ์ไหนทำโครงการอย่างนี้ โรงเรียนก็จะมีหนังสือเฉพาะของสำนักพิมพ์นั้น

พีธีกร : ก็ยังไม่หลากหลาย

คุณมกุฏ : เราอย่าลืมนะครับว่า ถ้าเพื่อเราทำระบบผูกขาดความคิดให้แก่เด็ก มันจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าสำนักพิมพ์นั้นมิคุณภาพก็ดีไป แต่ถ้าเพื่อสำนักพิมพ์นั้นไม่มีคุณภาพล่ะ ด้อยคุณภาพล่ะ ใช้ภาษาไม่ถูกล่ะ เขียนเรื่องล่อแหลมล่ะ หรือรสนิยมในทางหนังสือไม่ดีล่ะ เราจะทำอย่างไร เพราะฉะนั้นโอกาสที่จะทำให้เด็กด้อยก็เกิดขึ้นอีก ด้วยเหตุ

อย่างนั้นจึงควรทำให้เป็นระบบโดยรัฐบาล ไม่ใช่ใครก็ได้จะเอาหนังสือไปบริจาค เรายังเป็นห่วงนะครับว่าสิ่งที่เขาเอาไปบริจาคมันคืออะไร

พีธีกร : อาจจะเป็นคาบสองคมก็ได้

คุณมกุฏ : ไม่ทราบครับ ไม่ทราบ

พีธีกร : คุณมกุฏคะ และถ้าสมมุติว่าวันนี้รัฐบาลรับทราบแล้วละ ว่าอยู่ในนโยบายที่หาเสียงเอาไว้ จะติดตามให้เกิดสถาบันหนังสือแห่งชาติขึ้นจริงๆ มีทางจะทำให้ภาคประชาชนเองเคลื่อนไหวด้วยตัวเองก่อนได้ไหมคะ

คุณมกุฏ : ผมก็พยายาม คือหน่วยงานอื่นเขาก็พยายามในเรื่องของเขา กลุ่มนักเขียนเขาก็พยายามในเรื่องของเขา ทีนี้เนื่องจากผมได้ศึกษาเรื่องนี้ ผมก็พยายามในเรื่องของผม ก็จะตั้งโรงเรียนวิชาหนังสือละ สอนคนที่จะออกไปทำหนังสืออย่างมีคุณภาพ และมีความรับผิดชอบ ทุกอย่าง ตั้งแต่เนื้อหา รูปแบบ ความสำนึกรับผิดชอบต่อผู้อ่าน ต่อสังคม ทั้งหลายเท่าที่เราจะทำได้ นั่นคือส่วนหนึ่ง ผมไม่ทราบว่าในส่วนอื่นเขาจะทำอะไรกันไปถึงไหน แต่การรอรัฐบาลผมคิดว่าเป็นเรื่องยาก เพราะเท่าที่คุณะนี้ ก็ดูจะยาก

พีธีกร : อันนี้ขออนุญาตถามแทนคุณผู้ฟังนิดหนึ่งว่า โรงเรียนสอนทำหนังสือ เกิดคุณผู้ฟังเป็นคนที่รักหนังสือ

คุณสมบัติแค่นี้เพียงพอไหมที่จะเรียน หรือว่าจะต้องมีคุณสมบัติอื่นอีก

คุณมกุฏ : ก็อย่างนี้ครับ โรงเรียนนี้จะตั้งเป็นทางการ และขออนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ มีครูใหญ่ มีครูน้อย มีภารโรง มีอะไรต่างๆ ครบถ้วน เพราะเหตุใดเราจึงไม่ตั้งเป็นวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย อันที่จริงผมได้เปิดหลักสูตรวิชาบรรณารักษศาสตร์ศึกษาไว้แล้วที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ไม่ใช่ผมเปิด มหาวิทยาลัยเขาเปิด คือผมไปเสนอวิชา เขาก็เปิดเป็นสาขาวิชาที่มหาวิทยาลัยบูรพา ที่บางแสนนะครับ เปิดมาสองปีแล้ว มีเด็กสองรุ่น ทีนี้มหาวิทยาลัยเปิดได้ไม่พอ แต่ตัวโรงเรียนจะเปิดได้ง่ายหน่อยในกรุงเทพมหานคร คนทั้งหลายที่สนใจหนังสือส่วนใหญ่ก็มักจะอยู่ภาคกลาง เมื่อกี้ถามถึงคุณสมบัติ เราจะเปิดหลักสูตรสองระดับ ระดับหนึ่งก็คือตั้งแต่เด็ก สมมุติว่าพ่อแม่ต้องการให้ลูกเติบโตมากับกองหนังสือ รักหนังสือ มีชีวิตเติบโตไปกับหนังสือ ก็นำมาเรียนได้ เหมือนเวลาที่ลูกส่งลูกไปเรียนเปียโน บัลเลต์ เรียนดนตรี เรียนอะไรก็ตามตั้งแต่หกลขวบเลย เราก็จะสอนเขาเรื่องรสนิยม หนังสือ การเขียน การดูอะไรต่างๆ ไปเรื่อย อีกกลุ่มหนึ่งก็คือหลักสูตรสำหรับคนทำงาน สำหรับคนที่ทำงานด้านหนังสือจริงๆ คุณจบปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอกมาแล้ว และอยากทำหนังสือในด้านใดบ้างเช่น ออกจะทำอะไรก็ตามตั้งแต่ขั้นที่หนึ่งจนถึงขั้นสุดท้าย ยกเว้นการขายเราจะไม่สอน

พีธีกร : แบบนี้คนที่เริ่มสงสัยว่าเราจะไม่สอนให้ครบขั้นตอนหรือคะ เพราะอะไรถึงละเว้นเรื่องการขาย

คุณมกุฏ : ผมสังเกตนะครับว่า ปัจจุบันนี้หลักสูตรเรื่องการขายมีสอนและมีมากพอ พอจนกระทั่งใครก็ตามมักจะนึกถึงเรื่องการขายก่อนเสมอ เราจะสอนให้เขาไม่นึกถึงเรื่องการขาย เพราะคุณสอนคนทำหนังสือให้นึกถึงเรื่องการขายมาก่อน มันค่อนข้างจะเป็นลบ ค่อนข้างจะเป็นพิษเป็นภัยสำหรับคนอ่านพอสมควร เพราะว่าพอคุณนึกถึงผลประโยชน์สำหรับตัวเองมาก่อนมันไม่ดี คนทำหนังสือที่ดีเขาควรนึกถึงสิ่งแรกเลย คนอ่านจะได้อะไร อย่าเพิ่งนึกถึงว่าเราจะได้อะไรเท่าไร เพราะฉะนั้นเราก็เลยนึกถึงการสอนเรื่องการขาย การขายไปหาเองข้างหน้าแล้วกัน

พีธีกร : มีผู้ฟังเสนอเข้ามาอย่างหนึ่งคะ ว่าเก็บภาษีอขายมาอุดหนุนสร้างสถาบันได้ไหม

คุณมกุฏ : ทำได้ทั้งนั้นแหละครับ ถ้ารัฐบาลจะทำ คือผมตอบให้ก็ได้ รองนายกรัฐมนตรีสุรพงษ์ สืบวงศ์ดี รู้ดี เพราะทำงานร่วมกับผมมาสองปี สำหรับเรื่องนี้โดยเฉพาะ ไปประชุมกันทุกหนทุกแห่งทุกที่พร้อมกันหมด เขารู้ดีเท่ากับผมรู้

พีธีกร : วันนี้ก็ได้เวลามาถามความคืบหน้า

คุณมกุฏ : ถ้าเพื่อเขาจะทำ เพียงแต่ร่างกฎหมายแล้วก็ทำอย่างที่เขาคิดกันได้ เคยตกลงกันได้ คุยกันได้เมื่อสี่ห้าปีมาแล้ว ทำได้ทันที เงินจะหาจากไหนก็ได้ เพราะไม่ใช่เงินมากมายอะไร เงินน้อยที่สุด คือวิถีคิดของผม ผม

พยายามคิดจะใช้เงินน้อยที่สุด แล้วเราจะไม่ตั้งห้องสมุดในห้างสรรพสินค้า แต่เราเร่งกฎหมายให้ห้างสรรพสินค้าที่สร้างใหม่จะต้องมีห้องสมุด

พีธีกร : จัดเอาไว้ให้ประชาชนเลยนะคะ อันนี้ดี

คุณมกุฏ : มันอยู่ในกฎหมาย กฎหมายที่จะร่างขึ้นมาใหม่ หมายความว่า เช่น หมู่บ้านจัดสรรที่มีตั้งแต่สามสิบครัวเรือนขึ้นไปจะต้องมีห้องสมุด บ้านอะไรนะ--- บ้านจัดสรรของรัฐบาล

พีธีกร : การเคหะค่ะ

คุณมกุฏ : ก็จะต้องมีห้องสมุด โรงงานที่มีคนตั้งแต่สามสิบคนขึ้นไปต้องมีห้องสมุด อยู่ในโครงสร้างทั้งหมด ผมก็ไม่เข้าใจนะครับว่าทำไม---ทำไมถึงไม่ทำ

พีธีกร : ไม่เกิดขึ้นสักที มีคุณผู้ฟังเสนอความคิดเห็นผ่าน sms ผ่าน ๘๒๒๑๘๖๕ มาให้กำลังใจคุณมกุฏ นะคะ

คุณมกุฏ : ขอบคุณมากครับ ผมคงทำได้เท่าที่ผมจะทำได้ เพราะว่าเวลาไปทำอะไรใหญ่ๆ อย่างนี้มักไป

กระทบกระเทือนคนอื่นเขาด้วยเหมือนกัน วิธีคิดไม่เหมือนกันนะครับ เราพยายามคิดสำหรับคนไทยที่อยู่ต่างจังหวัดด้วย ไม่ใช่เฉพาะแค่ในกรุงเทพมหานคร แต่สิ่งที่เราคิดมันเกิดประโยชน์ระยะยาว คิดอย่างนี้ นะครับว่าที่ผ่านมาสักนักพิมพ์บางแห่งเป็นห่วงว่าเขาจะถูกแบ่งเค้กไปหรือเปล่า เขาจะถูกแย่งไปหรือเปล่า ผมพยายามอธิบายว่าไม่ใช่หรอก เค้กนี้มันก้อนใหญ่เหลือเกิน กินเท่าไรก็กินไม่หมด

พีธีกร : กินร่วมกันได้ทั่วประเทศ

คุณมกุฏ : ถ้าเพื่อทุกคนจะพยายามทำหนังสือดีๆ โรงเรียนต่างๆ เขาก็ต้องการหนังสือดี อย่าลืมนะครับว่าประมอย่างเดี๋ยวดังที่หมื่นแห่ง

พีธีกร : ประม มัชฌมตัน มัชฌมปลาย สายอาชีพอีกใช้ไหมคะ ปวช. ปวส.

คุณมกุฏ : มัชฌมอีกตั้งประมาณหมื่นกว่าแห่ง มหาวิทยาลัยอีก อบต.อีกตั้งกี่แห่ง

พีธีกร : อันนี้เป็นเรื่องที่ทำได้ตั้งแต่วันนี้

คุณมกุฏ : ทำได้ครับ ถ้าเพื่อพุงนี้รัฐบาลบอกว่าจะทำแล้ว ก็เสนอฤษฎีกาซึ่งผมร่างไว้เรียบร้อยแล้ว โทรศัพท์ถึงผม แล้วผมจะส่งให้เลข ส่งให้ถึงมือเลข ผมมีทุกสิ่งทุกอย่างที่จะทำสถาบันหนังสือแห่งชาติได้ อยู่ในมือเรียบร้อยแล้ว ถ้ารัฐบาลจะทำ เว้นเสียแต่ว่ารัฐบาลไม่อยากทำ

พีธีกร : ผ่าให้คุณผู้ฟังที่สนใจติดต่อไปได้ที่โครงการ

คุณมกุฏ : ขอเพิ่มนิดหนึ่งครับ ผมมีโครงการอยู่โครงการหนึ่ง คือผมสังเกตอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่รัฐบาลเข้ามารับหน้าที่ รัฐบาลกับสื่อสู้กันว่าทะเลาะกันทุกวัน ผมก็เลยมีโครงการที่อยากให้ประชาชนทั้งหลายช่วยกันเขียนจดหมายถึงรัฐบาล อยากแนะ อยากบอก อยากชม อยากติ อยากดำเนินหรือเสนอแนะอะไรก็ตามที่ไม่อยากผ่านสื่อ เพราะผมเชื่อว่าถ้าเสนอผ่านสื่อรัฐบาลไม่เชื่อ รัฐบาลไม่ฟัง เพราะฉะนั้นขอให้ส่งมาสำนักพิมพ์ผีเสื้อ เราจะเป็นสื่อกลางให้ สื่อกลางด้วยวิธีไหน ด้วยการรวบรวมจดหมายที่ดีๆ นะครับ ไม่ว่าจะเป็นจดหมายบวกหรือลบก็ตาม และท้ายที่สุดเราจะพิมพ์เป็นเล่ม เป็นประวัติศาสตร์เลยว่า ครั้งหนึ่งประชาชนเคยเขียนจดหมายถึงรัฐบาลว่าอย่างนี้ อย่างนี้

พีธีกร : เขียนส่งได้ที่ไหนคะ

คุณมกุฏ : ส่งทางอีเมลที่ bflybook@bflybook.com ถ้าส่งทางไปรษณีย์ ถึงสำนักพิมพ์ผีเสื้อ

เลขที่ ๕/๔ ถนนสุขุมวิท ซอย ๒๔ กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๑๐ เราจะรวบรวมประมาณเดือนธันวาคม ผมยังหวังว่ารัฐบาลจะยังอยู่ถึงเดือนธันวาคม

พีธีกร : ยินดีเป็นสื่อกลางให้ นะคะ

คุณมกฏ : คือผมเป็นห่วงว่า ประชาชนว่าแห้ว ผมก็เป็นประชาชนคนหนึ่ง ผมรู้สึกว้าเหว่มาก ผมอ่านหนังสือพิมพ์ ทะเลาะกันไปมา ดูข่าวทีวี ไอ้ จ้องกันเขม็งเลย

พีธีกร : คุณผู้ฟังส่ง sms มาว่าจะส่งจดหมายไปทวงถามให้ด้วยค่ะ วันนี้ต้องขอบคุณมาก

คุณมกฏ : ขอบคุณมากครับ ยินดีครับ สวัสดีครับ

พีธีกร : คุณมกฏ อรุดดี นะคะ บรรณาธิการบริหารสำนักพิมพ์ผีเสื้อ ผู้ที่อยากจะให้ประเทศไทยมีสถาบันหนังสือแห่งชาติ และถ้าสนใจติดตามความคืบหน้าสามารถเข้าไปดูได้ตลอดเวลาที่ www.bflybook.com วันนี้ห้องรับแขกต้องขอขอบคุณทุกท่าน คุณผู้ฟังทุกคนและทุก sms อย่าลืมทวงถามสถาบันหนังสือแห่งชาติของเราเพื่อเราทุกคนนั่นเอง